

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/270/2018
Identifikačné číslo spisu: 5809200866
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5809200866.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. B., bývajúceho v C., zastúpeného JUDr. Evou Luticovou, advokátkou so sídlom v Námestove, Hviezdoslavova č. 51, proti žalovaným 1/ D. B., bývajúcemu v H., zastúpenému Mgr. Igorom Paliderom, advokátom so sídlom v Zubrohlave, Klinec II č. 215, 2/ B. B., bývajúcemu v H., 3/ B. B., bývajúcej v H., žalovaní 2/ a 3/ zastúpení zákonnou zástupkyňou matkou - žalovanou 5/, 4/ K. B., bývajúcej v H., zastúpenej Mgr. Igorom Paliderom, advokátom so sídlom v Zubrohlave, Klinec II č. 215 a 5/ B. B., bývajúcej v H., zastúpenej D. B., bývajúcim v C., o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5 C 31/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. februára 2017 sp. zn. 10 Co 286/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. marca 2016 č. k. 5 C 31/2009-271 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 4/ trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 894,89 €, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Výslovil, že v pomere medzi žalobcom a žalovanými 2/, 3/ a 5/ sa náhrada trov konania nepriznáva. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia (poznámka dovolacieho súdu: pôvodní žalobcovia 2/ a 3/ vzali svoju žalobu v celom rozsahu späť, preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil) sa domáhali určenia priebehu hranice medzi spornými pozemkami z dôvodu porušenia ich vlastníckeho práva - zmenšenia výmery sporných pozemkov. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žiadna zo sporných nehnuteľností nebola vytvorená z parcel, ktoré by grafickým zobrazením mali predstavovať pozemky zapísané vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Poznamenal, že zo znaleckého posudku vyplynulo, že C KN parc. č. 1992/2 bola vytvorená od pôvodnej pk parcely č. 611/2 a C KN parcela od pk parc. č. 608/2, ktoré nadobudol kúpnu zmluvou D. B. a nie ako tvrdil žalobca od parcely č. 608/3 a 1992/7, ktoré by mali byť zapísané v jeho vlastníctve. Obdobne nebolo preukázané ani ohľadom ostatných sporných nehnuteľností, že by tieto mali byť vytvorené od parcely č. 612/3 (a to sporná C KN parcela č. 1994/4),

resp. od parcely č. 608/3 (a to sporné C KN parcely č.1995/3 a č. 1996/2). Súd prvej inštancie konštatoval, že žiadna zo sporných nehnuteľností nebola vytvorená od pk parcel, ktoré by patrili žalobcovi, resp. jeho právnym predchodcom, a do ktorých by mali žalovaní právnymi úkonmi na podklade geometrickým plánov zasiahnuť neoprávneným znížením ich výmery a ani to, že by žalovaní vybudovaním oplotenia pozdĺž sporných nehnuteľností zasiahli do vlastníckeho práva žalobcu. Znaleckým posudkom bolo preukázané, že plot žalovaných (vo vytyčovacom náčrte označený písmenami E, F, G, H, I, J, K) je v rámci strednej polohovej chyby, postavený na hranici medzi parcelami C KN č. 1992/2, C KN parc. č. 1991/2 a C KN parc. č. 1992/7, čo znamená, že nezasahuje do vlastníctva žalobcu. Súd prvej inštancie zároveň poznamenal, že žalobca ohľadom tvrdení uvádzaných v žalobe a jej doplnení neunesol dôkazné bremeno. Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň poukázal na to, že vzhľadom k tomu, že doposiaľ vykonané dokazovanie považoval za dostatočné na zistenie skutkového stavu, nevykonal ostatné žalobcom navrhované dôkazy. Žalobu, týkajúcu sa určenia vlastníctva k pozemku parc. č. 1996/2 - ostatné plochy o výmere 83 m² zapísanú na LV č. XXXX, ktorej spoluvlastníkom o veľkosti 1/2-ice účasti k celku je D. B., ktorý sa nestal účastníkom konania, nakoľko ho ani samotný žalobca neoznačil za účastníka v žalobe a ani nepodal návrh na jeho prístupenie do konania a po čiastočnom späťvzati žaloby, súd prvej inštancie musel z tohto dôvodu zamietnuť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. februára 2017 sp. zn. 10 Co 286/2016 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom 1/ a žalovanými 2/, 3/ a 5/ potvrdil; rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania medzi žalobcom 1/ a žalovanými 1/ a 4/ zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovanými 2/, 3/ a 5/ stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poznamenal, že po rozhodnutí o čiastočnom zastavení konania žalobca 1/ nevykonal žiaden dispozitívny úkon, ktorým by zmenil pôvodnú žalobu, čo malo za následok, že vo vzťahu k pozemkom parc. č. 1994/4 (LV č. XXXX) a parc. č. 1992/2 (LV č. XXXX) odvolanie žalobcu 1/ nemohlo privodiť zmenu alebo zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd uviedol, že určenia vlastníckeho práva k týmto pozemkom sa totiž domáhali len pôvodní žalobcovia 2/ a 3/; k pozemku parc. č. 1994/4 v režime BSM v celosti a k pozemku parc. č. 1992/2 iba pôvodný žalobca 2/ (taktiež v celosti). Žalobca 1/ teda vo vzťahu k označeným dvom pozemkom neuplatňoval voči žalovaným žiadny nárok, preto súd prvej inštancie v tejto časti správne žalobu zamietol. Poukázal na to, že obdobne bez vykonania dispozitívneho úkonu žalobcom 1/ nebolo možné vyhovieť jeho žalobe v časti týkajúcej sa pozemku parc. č. 1996/2 (pôvodne LV č. XXXX), nakoľko ako správne poznamenal súd prvej inštancie, spoluvlastníkom tohto pozemku v podiele 1/2-ica je D. B., ktorý však stranou sporu nie je. Nakoľko žaloba smerovala k určeniu (spolu)vlastníctva daného pozemku v celosti (v 1/2-ici v prospech žalobcu 1/ a v 1/2-ici v prospech pôvodného žalobcu 2/), dotýkala sa jednoznačne aj (spolu)vlastníckeho práva menovaného, ktorý z titulu vecnej legitimácie mal byť/musel byť stranou sporu. Len pre úplnosť odvolací súd dodal, že je prípustná aj žaloba, ktorou sa žalobca 1/ domáha iba určitého spoluvlastníckeho podielu a žaluje len jedného alebo niekoľkých zo spoluvlastníkov, pričom ostatní spoluvlastníci v spore nefigurujú. Muselo by ísť ale o situáciu, v ktorej žalobca 1/ tvrdí, že konkrétny spoluvlastnícky podiel nepatrí ním označeným spoluvlastníkom, ale naopak žalobcovi 1/. V prejednávanom prípade by teda žalobca 1/ z hľadiska rešpektovania (pasívnej) vecnej legitimácie musel tvrdiť, že ním nárokovaný spoluvlastnícky podiel 1/2-ica z pozemku parc. č. 1996/2 „zodpovedá“ spoluvlastníckym podielom žalovaných 2/ a 3/. Takéto tvrdenie však žalobca 1/ v priebehu celého sporu neprodukoval; naopak namietal správnosť zápisu všetkých spoluvlastníkov aktuálne vedených na LV č. XXXX, kam bol pozemok parc. č. 1996/2 „odpísaný“ z LV č. XXXX. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca 1/ nepreukázal, že sporné pozemky (parc. č. 1991/2 LV č. XXXX a parc. č. 1995/3 LV č. XXXX) boli vytvorené z pozemkov, ktoré v minulosti patrili jemu alebo jeho právnym predchodcom. Uviedol, že žalobca 1/ žalobu v danej časti skutkovo vymedzil tak, že tvrdené (spolu)vlastnícke právo k predmetným pozemkom odvodzoval od svojho vlastníckeho práva, resp. vlastníckeho práva jeho predchodcov, k pôvodnému pozemnoknižnému pozemku parc. č. 608/3, čo však vykonaným dokazovaním preukázané nebolo; naopak, bolo preukázané, že tieto pozemky boli vytvorené z pozemkov patriacich právnym predchodcom žalovaných a jednotlivými žalovanými nadobudnutými na základe konkrétnych právnych

titulov. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal potrebné dokazovanie, pričom závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania žalobca 1/ spochybňoval výlučne vlastným presvedčením, k čomu nedoložil žiaden podporný dôkaz (napr. vyjadrenie iných geodetov, ktorí podľa žalobcu 1/ mali - dokonca opakovane - konštatovať pochybenia v dotknutých geometrických plánoch). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil. Vo výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom 1/ a žalovanými 1/ a 4/ rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. O trovách odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovanými 2/, 3/ a 5/ rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal dokazovanie, ktoré navrhoval, a t o najmä vypočítanie svedkov a doplnenie znaleckého dokazovania, ktorými mohlo dôjsť k preukázaniu skutočnosti, že medzi užívacou hranicou a hranicou právnou bol rozdiel, a takáto skutočnosť následne mohla viesť k záveru o vydržaní predmetných pozemkov zo strany žalobcu v rozsahu rozdielu medzi užívacou hranicou a právnou hranicou a tým aj k procesnému úspechu žalobcu v konaní. K porušeniu práva na spravodlivý proces zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo podľa názoru žalobcu najmä tým, že súd nevykonal právnu kvalifikáciu žalobcom tvrdených skutočností, neskúmal či žalobcom uplatnené právo možno podradiť po právnej stránke pod hmotnoprávnou normu, ktorá by osvedčila dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku a v tomto smere nevykonal ani žiadne dokazovanie. Poznámeneal, že súd bol povinný skúmať, či jeho nárok na určenie vlastníckeho práva k sporným pozemkom nie je možné podriaďovať ustanoveniam Občianskeho zákonníka o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním a tomuto posudzovaniu podriaďovať aj vykonávanie dokazovania. Podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal možnosťou inej právnej kvalifikácie veci, napriek tomu, že mu táto možnosť bola zrejماً, obmedzil sa len na skonštatovanie, že nároku na určenie rozdielu medzi faktickou a právnou hranicou nezodpovedal petit žaloby ani produkovanie dôkazov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vzhľadom k tomu nepreskúmateľné. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rovnako tak súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 4/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a zaviazal žalobcu k náhrade trov dovolacieho konania. Žalovaní 2/, 3/ a 5/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadřili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietal dovolateľ. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované

právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

7.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Prítom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.3. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

8. Dovolateľ porušenie práva na spravodlivý proces videl jednak v tom, že odvolací súd a súd prvej inštancie svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, ako aj nedostatkami v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie.

9. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

9.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č.

303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

9.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne a presvedčivo. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu žalobcu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

10. K námietke dovolateľa, ktorý súdom vytýkal aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že u ž podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri sp. zn. 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

11. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia právnych otázok súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017.

12. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.